ది మెర్సీ కిల్లింగ్

వర్షం ధారాపాతంగా కురుస్తోంది.

భద్రం మంచం మీద పడుకొన్న ఏడాది పిల్లవాడికేసి చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు.

కురుస్తున్న వర్షంలో, రావిచెట్టు మీద పక్షి కట్టుకొన్న గూడులోంచి, ఒక్కొక్క పుల్లా కిందపడుతోంది. గూడు కట్టుకొన్న భద్రం ఆలోచనల పరిస్థితీ అలానే ఉంది.

కుండపోతగా వర్షం కురుస్తోంది. ఆకాశాన్నంటుతున్న చెట్ల మధ్యగా - కుళ్ళిన ఆకుల్నీ, కొమ్మలకి పట్టిన నాచునీ, కిందకు దిగదోస్తూ మరీ కురుస్తోంది. ఒడ్లని కోసు కొంటూ ప్రవహిస్తున్న బ్రహ్మపుత్రా నదిలో, కూకటి వేళ్లతో సహా పెల్లగించుకుపోయిన

చెట్లు ఒకటొకటిగా పడుతున్నాయి. అడుగు తీసి అడుగు వెయ్యడానికి కష్టంగా ఉంది భద్రానికి. ఉందనుకొన్న దారి ఉధృతంగా కురుస్తూన్న వర్షానికి కొట్టుకుపోయింది. వెలుతురుకి మబ్బులూ, వర్షం, చెట్లూ ముసుగు వేశాయి. వీపున తడిసి ముద్దయిన కిట్ బరువుగా ఉంది. ఓ భుజాన రైఫిల్ భారంగా ఉంది. మరో భుజం మీద ఆనుకొని గాయపడ్డ సిన్హా అతి కష్టం మీద అడుగడుగూ వేస్తున్నాడు. సిన్హాతో పాటు ఎలాగైనా 'ఫాసిఘాట్' కేంద్రం చేరటానికి ప్రయత్నిస్తున్న భద్రం ప్రయత్నాలకి, ప్రకృతి భయంకరంగా ఆటంకం కలిగిస్తోంది.

వస్తాయనుకొన్న బలాలు వెనుకనుంచి రాకపోవడంతో, ఉన్న కొద్ది మందీ ఉప్పెనలా విరుచుకుపడ్డ చైనా సైన్యంతో కలియబడ్డారు. పిల్‌బాక్స్‌లో కూర్చుని ఉన్న రెండు వందల తూటాలనీ, మెషీన్‌గన్‌తో కాల్చి పారేసిన భద్రానికి, శత్రు సైనికులు ఎక్కువా, మందుగుండు సామాను సున్నా అవడంతో ఏం చెయ్యడానికీ పాలుపోలేదు. ఉన్న రైఫిల్ని తీసుకుని బయటకు వద్దామనుకొన్న సమయంలో, సరిగ్గా పదడుగుల దూరంలో ప్రేలిన బాంబు శబ్దానికి స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు.

ఒడ్డుకొచ్చిన కెరటం వెనక్కు వెడుతూ అంతా తుడిచి పెట్టిన విధంగా, చైనా వాళ్లు సరిహద్దు దాటి వెనక్కు వెళ్ళిపోయారు.

మెలకువ వచ్చిన భద్రం బయటకొచ్చి చూశాడు. ఆ చెక్‌పోస్ట్‌లో ఉన్న అరవై మందిలో బతికింది, తనతో సహా యిద్దరు! అదైనా సిన్హా ఎక్కువగా గాయపడ్డాడు. మిగిలిందంతా సర్వనాశనమైంది. భద్రం సిన్హా గాయాలకి కట్లు కట్టాడు. ఒక అయిదారు గంటల్లో సిన్హా కాస్తంత తేరుకొన్నాడు. పాడైపోయిన వైర్‌లెస్ సెట్‌తో విసిగిపోయిన భద్రం,సిన్హాతో పాటు ఫాసిఘాట్ వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఉన్న మూడు ట్రక్కులూ, జీపూ ధ్వంసం కావడంతో కాలినడకే శరణ్యమైంది.

భుజం మీద బరువు దిగజారినట్లయి భద్రం పక్కకు చూశాడు. సిన్హా నేల మీద కూలబడిపోయి ఉన్నాడు. జబ్బలోంచి, తొడలోంచి రక్తం విపరీతంగా కారుతూ, నేల మీద పడ్తున్న వర్షపు నీళ్ళని ఎర్రగా చేస్తోంది. భద్రం వెంటనే కింద కూర్చుని, సిన్హా తలని ఒడిలో పెట్టుకొని, వర్షం మీద పడకుండా వంగాడు. ఉన్న శక్తినంతా కూడగట్టుకొని సిన్హా అన్నాడు- "ఎందుకొచ్చిన ప్రయాస భద్రం? ఈ రెండు గంటల్లోనూ ఒక్క మైలు నడిచామనుకొంటాను. యింకా నలభై మైళ్ళు పోతేనేగాని గమ్యం చేరుకోలేం. ఏదైనా అదృశ్య శక్తి నీకూ, నాకూ బలాన్నిచ్చి అక్కడకు చేర్చినా, సెప్టిక్ అయిపోయిన ఈ కాలినీ, చేతినీ తీసిపారేస్తారు. అటువంటి జీవితం నాకు వద్దు! నా మట్టుకు నాకు మరో నాలుగైదు గంటల కంటే ప్రాణాలు నిలిచేట్లు లేదు. నేనూ, నన్నంటి పెట్టుకొని నువ్వూ ఇక్కడే ఉండడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు. ఈలోపుగా సరిహద్దు కవతల్నించి వాళ్ళు తిరిగి జన ప్రవాహంతో వచ్చి ఈ ప్రదేశాన్ని ఆక్రమించే అవకాశం ఎంతైనా ఉంది. వాళ్ల చేతిలో తిరిగి పట్టం వల్ల నష్టమే తప్ప, లాభం లేదు. నా మానాన్న నన్ను వదిలి, నువ్వెలాగయినా ఫాసి ఘాట్ చేరుకో. జరిగింది తెలిసింతర్వాత అక్కడి వాళ్ళేదైనా కార్యక్రమం ఆలోచిస్తారు"

"పిచ్చి వాగుడు వాగక, నిన్ను వదిలి వెళ్లటం అసంభవం!" భద్రం అన్నాడు.

"భద్రం! స్నేహం కంటే ముఖ్యమైంది కర్తవ్యం. నువ్వు అర్థం లేని త్యాగం చెయ్యకు, వెళ్ళు" సిన్హా భద్రం చెయ్యి పట్టుకుంటూ అన్నాడు.

భద్రం మౌనంగా లేచాడు. తామిద్దరూ ఎటువంటి పరిస్థితిలో వున్నదీ అతనికి తెలుసు.

"గుడ్, మరో చిన్న ప్రార్థన! ఒకటి, ఈ బాధ భరించలేకుండా ఉన్నాను. రెండు, నువ్వు వెళ్ళిన తర్వాత అడవి మృగాలు నన్ను పీక్కు తినడం తథ్యం. అలాంటి చావు నాకొద్దు!"

సిన్హా మాటల్లోని అర్థం తెలుసుకోలేనంతటి మూర్ఖుడు కాదు భద్రం. రైఫిల్ని సిన్హా గుండెల మీద గురిపెట్టి ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు భద్రం.

ఓ కాలూ, చెయ్యి లేకుండా వికలాంగుడిగా పుట్టిన కొడుకు కేసి చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు భద్రం!

ఆకాశాన్ని దూసుకొంటూ, మబ్బుతెరల్ని చీల్చుకొంటూ విద్యుల్లత మెరుస్తూ గర్జించింది.

ఇసుక దిబ్బలోంచి తాడి ఎత్తున ఇసుక లేచింది. టాంక్ యుద్ధంలో దెబ్బ తిని, మండుతున్న టాంక్ లోంచి బయటకు దూకిన భద్రం, రాజీవ్ వెంటనే నేలని కరుచుకు పోయారు. పిరమిడ్లలా లేచిన ఇసుక దిబ్బల మీద సూర్యుడు తన ప్రతాపాన్ని చూపిస్తున్నాడు. కాలిన పెనం మీద వేడెక్కిన ఇసుకలో వేగుతున్న శనగకాయల్లా ఉంది వాళ్ల పరిస్థితి. చెదురుమదురుగా మండుతున్న టాంక్‌లు శ్మశానంలో చితుల్లా ఉన్నాయి.

'రాజీవ్, మనం దూరంగా పరుగెత్తాలి. మన టాంక్ పేలటానికి సిద్ధంగా ఉంది' భద్రం ఆందోళనగా అన్నాడు.

"ఎటని భద్రం?! నడినెత్తిన సూర్యుడు దివ్యజ్యోతిలా ప్రకాశిస్తున్నా ఇప్పుడే అంధకారం నన్నాలింగనం చేసుకొంది!" రాజీవ్ బాధగా అంటూ తల ఎత్తాడు. కళ్ళు రెండూ చితికిపోయి కారుతోన్న రక్తం ఇసుకలో ఇంకిపోతోంది. భద్రం కంగారుగా లేచి రాజీవ్‌ని భుజం మీద వేసుకొని దూరంగా పరుగెత్తడానికి ప్రయత్నించాడు. అడుగడుక్కీ కూరుకుపోతున్న పాదాల్ని అతి కష్టం మీద పైకి తీస్తూ అరవై అడుగులు నడిచేసరికి, భద్రంలో ఉన్న శక్తి కాస్తా హరించుకుపోయింది. రాజీవ్‌తో పాటు కూలబడిపోయాడు. అప్పుడు కాని చూడలేదు, రాజీవ్ డొక్కలోంచి కూడా రక్తం కారుతోందని.

"భద్రం! మనం వాళ్ళ పన్నెండు టాంకుల్ని ధ్వంసం చేశామనుకొంటాను. మనం దారి తప్పి వచ్చినందుకు, వాళ్ల ఫ్రంట్ లైన్స్ వెనక్కు వెళ్ళి సెకండ్ లైన్‌తో భేటీ జరిగి నందుకు ఎంత పంట పండిందో చూశావా? మనం ప్రస్తుతం వాళ్ళ భూభాగంలో ఉన్నాం. ఇక్కణ్ణించి బయటకు వెళ్లడమనేది ఈ గుదిబండతో కష్టం! అలాగని ఇక్కడే కూర్చుంటే, ఈ ఎండకి మాడి చావడం తథ్యం! లేదా వాళ్ళ చేతిలో పడి చావడం ఖాయం! ఇంక నేను

బ్రతికి ప్రయోజనం లేదు. ఉన్న రెండు నీళ్ళ బాటిల్స్‌నీ తీసుకొని నీ అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకో. నా గురించి ఆలోచించకు!'' రాజీవ్ వగరుస్తూ అన్నాడు, పళ్ళ కింద బాధని అణిచిపెట్టుకొంటూ.

''రాజీవ్,'' బాధగా అరిచాడు భద్రం.

''పరిస్థితి నీకు తెలుసు భద్రం. నా తల పగిలిపోతోంది. కడుపులో పేగులు చుట్టుకు పోతున్నాయి. చర్మం మాడిపోతోంది. ఈ బాధ భరించలేకుండా ఉన్నాను. నాకు త్వరగా విముక్తిని కలిగించు!''

భద్రానికి మతి పోయింది. ఆలోచించడానికి శక్తి లేకపోయింది. నిర్వికారంగా లేచి, రాజీవ్‌కి బాధని దూరం చేసి పారేశాడు.

పుట్టు గుడ్డయిన కొడుకు కేసి చూస్తూ కూర్చుండిపోయాడు భద్రం!

'భగవాన్, ఏమిటీ పరీక్ష? ఏమిటీ భయంకరమైన ఆలోచన?' భద్రం బయటకు చూస్తూ అనుకొన్నాడు. గులాబి చెట్టు మొదట్లో ఉన్న గడ్డిమొక్కని వర్షం ముంచుతోంది. ఆలోచనలు భద్రం మనసుని ముంచుతున్నాయి.

'నువ్వు చేసిన పాపాలకి చిహ్నం నీ కొడుకు'.

'వాళ్లకి విముక్తి కలిగించాను. నేను పాపం చెయ్యలేదు.'

'ప్రాణం తియ్యడానికి నీకు హక్కు లేదు. జనన మరణాలకి మూల కారణం ఆ భగవంతుడు'.

'అలా అయిన పక్షంలో ఆ భగవంతుని ఆయుధాన్ని నేను. ఆటబొమ్మని. వాళ్లకి విముక్తి కలిగించడానికి నన్నుపయోగించుకొన్నాడు. ఎదుటి సైనికుల ప్రాణం తియ్యడంలో లేని పాపం, బాధలో కొట్టుకుపోతోన్న వాళ్లవి, భవిష్యత్తు అంధకారమైన వాళ్లవి- జీవితాల్ని వాళ్లు కోరిన మీదట అంతం చెయ్యటంలో ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది?'

'నువ్వు మొండి వాదన చేస్తున్నావ్! కర్మ పరిపక్వం కాకుండా వాళ్ళకి విముక్తి ప్రసాదించావు. అందులో నీ స్వార్థం కూడా లేకపోలేదు. అందుకే నీకీ శిక్ష!'

'శిక్ష నాకు కాదు, ఎదుగుతున్న ఆ పసివాడిది!'

'నీకూ, నీ భార్యకూ కలుగుతోన్న మానసిక క్షోభ, శిక్ష కాక మరేమిటి? నువ్విప్పుడు అనుభవిస్తున్న రంపపు కోత, నరకయాతన కాదూ?'

'అలా దారికిరా. అందుకే దాన్ని అంతం చేద్దామనుకొంటున్నాను'

'అది నీకు శాంతినిస్తుందా?'

'నికృష్టపు జీవితాన్నుంచి నా కొడుక్కి విముక్తిని ప్రసాదిస్తుంది. అంతకంటే నాక్కావలస్సిన శాంతి ఏముంది?'

'నీ శాంతి కోసం ఆ జీవాన్ని నలిపేయడం ఘోరం కాదూ?'

'కన్నూ, కాలూ, చెయ్యీ లేని కొడుకుని దుర్భరమైన జీవితంలో తోసి, జీవించడానికి అవకాశమివ్వటం అంతకంటే ఘోరం!'

'......................'

గడ్డి మొక్క నీళ్లలో మునిగిపోయింది. భద్రం మనసు కూడా మునిగిపోయింది.

వాన వెలిసింది. భద్రం మనసు తేలిక పడింది.

పేరంటానికెళ్ళి తిరిగి వచ్చిన శకుంతల ఘొల్లుమంది.

వర్షమంటే భద్రానికి భయం. అది అతని మనస్సులో తుఫాను చెలరేగిస్తుంది. అలాగే నాలుగు వర్ష ఋతువుల్ని చూశాడు.

బయట పెనుగాలి వీస్తోంది. భద్రం కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు. శకుంతల చేటలో బియ్యం పోసి, రాళ్ళు ఏరుతోంది.

"శకూ," భద్రం నెమ్మదిగా అన్నాడు.

"ఊఁ చెప్పండి" శకుంతల మొగుడికేసి చూస్తూ అంది.

"నేను పాపం చేశాను"

"ఏఁవిటి, మీ ధోరణి అలా వుంది?"

"నేను పాపం చేశాను. రాఁవుణ్ణి చంపేసింది నేను!"

శకుంతల స్థాణువులా కూర్చుండిపోయింది. ఆమె మనసులో అప్పుడప్పుడూ, రాముడి చావు సహజం కాదని అనుమానపడ్తూనే వచ్చింది. నెమ్మదిగా తేరుకొని అంది.

"మీరు రాఁవుడ్ని చంపలేదు. వాడికి మీరు నిజమైన జీవితాన్ని ప్రసాదించారు"

"లేదు, వాడికి మృత్యువును ప్రసాదించాను. వాడిని చంపడానికి నా కధికారం లేదు"

"అదే అంటున్నాను. వాడికి విముక్తి కలిగించి నిజమైన జీవితాన్నిచ్చారు. మృత్యువు కూడా జీవితంలో భాగమే!"

"నువ్వు వేదాంతం మాట్లాడుతున్నావ్. వాణ్ణి చంపి పాపం చేశాను"

"మీరు యుద్ధాలలో ఇద్దరు స్నేహితుల ప్రాణాలు తీసుకొన్నప్పుడు కూడా యిలా బాధపడలేదు"

"అని నువ్వనుకొంటున్నావ్. బాధ పడ్డాను. అయినా వాళ్ళ కోరిక మీదనే అలా చేశానని సమాధానపర్చుకొన్నాను. రాఁవుడు నన్ను తనని చంపమని అడగలేదు. మాటలే రాని పసికందు వాడప్పుడు"

"మీకు పిచ్చెక్కినట్లుంది. హాయిగా ఏ సినిమాకో పోయి రండి"

"శకూ, రాఁవుడంతమవటం నీకిష్టమేనా?" భద్రం చాలా కఠోరమైన ప్రశ్న అడిగాడు. శకుంతల లేచి అంది. ఆమెకు మొగుణ్ణి ఆ అవస్థలోంచి బయటకు లాగాలన్న ధ్యాస తప్ప, మరోటి లేదు.

"నేను చెయ్యాలనుకొని, చెయ్యలేని పనిని మీరు చేశారు! డబ్బెట్టి కొన్న బియ్యం లోంచి రాళ్ళు ఏరి అవతల పారేసే నాకు, కన్నందుకు వాణ్ణి లేకుండా చెయ్యడానికి ధైర్యం లేకపోయింది."

భద్రం వింతగా శకుంతలకేసి చూశాడు. శకుంతల భద్రం భుజం మీద తల ఆన్చింది. కన్నీటితో అతని భుజాలు తడుస్తున్నాయి. భద్రం విసురుగా కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"లాభం లేదు, శకూ! నేనీ మానసిక క్షోభననుభవించలేను. అందుకనే నేరం ఒప్పుకొని చట్టానికి లొంగిపోదామనుకొంటున్నాను!"

"మీరిదివరకు చేసిన వాటిని గురించి చెప్పి శిక్ష పొందారా?"

"ధైర్యం లేకపోయింది. మీ గురించి ఆలోచించ వలసి వచ్చింది. ఇంక యీ బాధ భరించలేను. నాకు శిక్ష పడాలి!"

"ఇప్పుడు మా గురించి ఎందుకు ఆలోచించటం లేదు? శివుడు ఆరో క్లాసులో ఉన్నాడు. రాధ మూడో క్లాసులో ఉంది. ఈ కుటుంబానికి మీ రెక్కలే ఆధారం. మీరు వెళ్ళి పోలీసుల చేతుల్లో పడతానంటే, ఆ శిక్ష మీకు కాదు. మీ కుటుంబానికి. వాళ్ళు చెయ్యని నేరానికి పిల్లలిద్దరూ ఎందుకు బాధపడాలి? మీకు వచ్చిన ఆలోచన నాకూ వచ్చింది. మీరు ఆచరణలో పెట్టగలిగారు. నేను పెట్టలేకపోయాను. అటువంటి ఆలోచన వచ్చి నందుకు నేనూ శిక్షార్హురాలినే. ఈ పిల్లల్ని ఏ విధమైన ఆధారమూ లేకుండా పెంచడమనేది నాకు శిక్షనుకొంటే మీరు మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు చెయ్యండి!" శకుంతల ఆవేశంగా అంది.

భద్రం భార్య వైపు చూడలేకపోయాడు. తల దించుకొనే అన్నాడు భయంగా.

"నేను ఆర్మీలో ఉన్నప్పుడు ప్రాణాలు పోగొట్టుకొని ఉంటే ఏం చేసేదానివి?"

"రేపు మరేదైనా ప్రమాదంలో చచ్చిపోతారు. మాయదారి రోగమేదైనా వచ్చి కన్ను మూస్తారు. దారి కాసిన దొంగల చేత వెన్నుపోటు పొడిపించుకొంటారు. అడగండి, ఏం చేస్తావని అడగండి!" శకుంతల పిచ్చిగా అరుస్తూ అంది.

భద్రం మరి మాట్లాడలేదు. బయట వీస్తున్న హోరుగాలి ఉధృతం నెమ్మది నెమ్మదిగా తగ్గింది. భద్రం మనసు కూడా నెమ్మదిగా అదుపులోకి వచ్చింది.

పదిహేడు సంవత్సరాల తర్వాత.....

ఓ రోజు ఉదయం శకుంతల మనవణ్ణి ఎత్తుకొని గుమ్మంలో నిల్చుని, వచ్చే పోయే కార్లనీ, బళ్లనీ చూపిస్తూ ఆనందిస్తోంది. భద్రం పెళ్ళాం వైపు తృప్తిగా చూసి, గేటు తలుపు తీసుకొని బయటకు వెళ్తుండగా "తాతా!" అన్నాడు మనవడు.

"టాటా!" భద్రం చెయ్యి వూపుతూ రోడ్డు మీదకు దారి తీశాడు. రోడ్డు మలుపు తిరిగిన తర్వాత ప్రాయశ్చిత్తం లేని పశ్చాత్తాపంతో సరిపెట్టుకోలేని భద్రం పోలీస్ స్టేషన్ వైపు అడుగులు వేశాడు.

శిక్షాస్మృతి ఏం శిక్ష విధిస్తుందో మరి? ●

('యువ' మాసపత్రిక)